

Abstrakt

V této mé bakalářské práci se zaměřuji na společná jednání Edvarda Beneše jako zástupce československého exilu a Wenzela Jaksche jako představitele sudetoněmeckého exilu. Oba politici spolu v londýnském exilu od roku 1939 vedli rozhovory ohledně budoucího poválečného řešení sudetoněmecké otázky a uspořádání Sudet v rámci ČSR a střední Evropy. Beneš a Jaksch byli na začátku exilu ochotni ke společné spolupráci a diskutovali spolu své politické kroky, i když již v prvních okamžicích byly zřejmé jejich odlišné představy a vize, které byly místy dokonce neslučitelné. Přesto existovala značná naděje na vytvoření kompromisního řešení.

S pokračováním války, vzrůstajícím protiněmeckým cítěním v Protektorátu i ve Velké Británii a s posilováním Benešovy pozice, se možná dohoda stávala stále nepravděpodobnější a Jaksch nezadržitelně ztrácel svůj politický vliv na exilové dění a také na budoucí poválečnou politiku. Benešovi se navíc podařilo prosadit některé stěžejní body svého politického programu - uznání čs. exilové vlády (1941), odvolání Mnichovské dohody (1942) a získání principiálního souhlasu britské vlády s odsunem německé menšiny z ČSR (1942) - čímž získal nad Jakschem silnou převahu a nemusel již brát na jeho požadavky žádné ohledy. Nakonec došlo v roce 1943 k definitivnímu ukončení spolupráce.

Analýzou literatury se snažím specifikovat hlavní důvody, kvůli kterým jednání mezi Benešem a Jakschem ve výsledku ztroskotala.